

הערומים

מברכים

על ציר התנועה בגיזרה המרכזית של סיני מניף חייל את שתי ידיו בברכה למשאית עמוסה תחמושת העושה דרכה לגדה ה' מערבית של התעלה, כדי לחמש את הטנקים והתותחים הנלחמים שם ללא הפסקה.

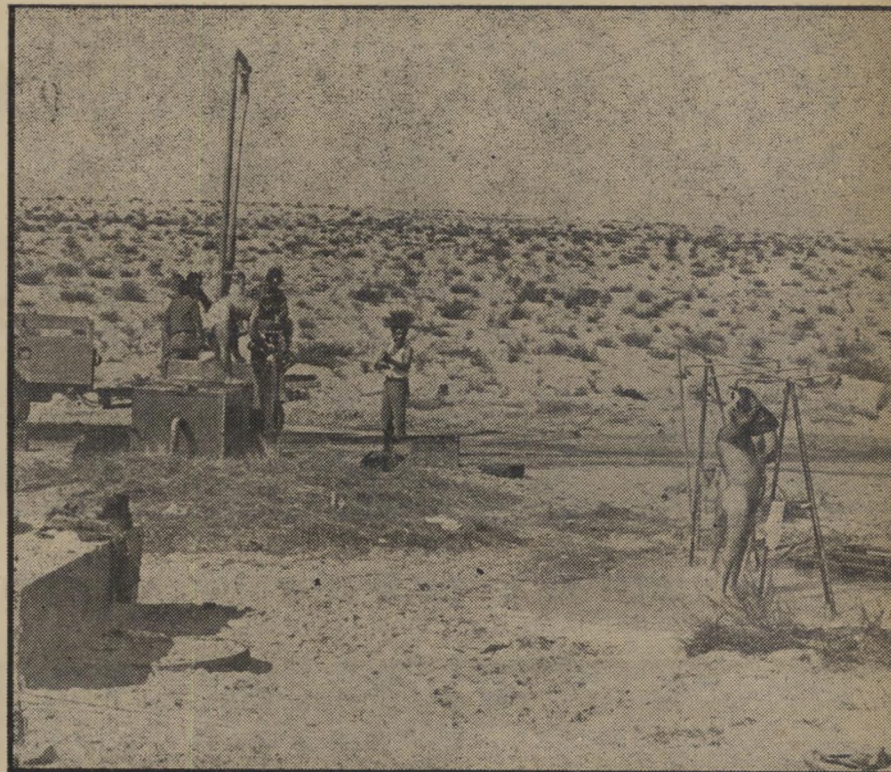
נחים

במלחמה אין בוררים במצעים, קצין צעיר זה מרגיש נינוח לחלוטין כשהוא מתפרקד על גבי ארגז תחמושת לסנקים. את שעות השינה המעטות חוטפים בכל הזדמנות. אחדים מצליחים לישון אפילו כשפגזים מתפוצצים סביבם.

צרכים אישיים

הם חיוניים אפילו במלחמה. גם אלה שאינם משק' שקים נאלצים להסתפק בחולות המידבר כתחליף לחד' רי השירותים והנוחיות להם הורגלו בחייהם האזרחיים. תמונה זו היא אחד המראות השיגרתיים האופייניים ומעוררי החיוכים ביותר בהפסקות שבין הקרבות במידבר.

מיתקלים

על אם הדרך בלב סיני, ליד אחד מצינורות המים, הותקנה מיקלחת שדה ניידת. החיילים העוברים לידה, נעצרים, מית' קלחים, לובשים לבנים נקיים, ויוצאים נקיים ורעננים יותר אל המלחמה המלוכלכת.

אוכלים

צוות טנק בשעת ארוחת־צהריים בהפוגה שבין קרב לקרב. בעוד חלק מאנשי הצוות מעדיפים לחטוף תנומה ולנוח בצל שרשרת הטנק, פותחים חבריהם אריזה של מנות־קרוב ופורשים את סעודתם על גבי מפת החולות.

(המשך בעמוד 15)

פגז שני נוחת כמה עשרות מטרים מ' שמאל. זוחלים בחול, להתרחק מן ה' כביש. פתאום נזכרים: הרי זה הקטע המטווח, שבפניו הזהירו אותנו. אחרי כמה דקות, מרימים את הראש בזהירות מתוך החול. עוד נופלים כמה פגזים, אבל המטריות רחוקות יותר. על הכביש לא זו כלום. החיילים ב' נגמ'ש לא הורידו אפילו את הראשים. הנהג במשאית הענקית, העמוסה פגזים, לא נע ממקומו. השיירה זה שוב קדימה. מכונית אחרי מכונית נכנסת לקטע ה' מטווח. יש ביטחון בלתי מעורער שהם בלתי פגיעים.

ק כאן, בתוך הערב רב הזה, שבי' רגע שחוא צולח את הגשר ונכנס